10/01/2020

π. Γερβάσιος Ραπτόπουλος: “Η Συμμαρτυρία μου για την ιερωσύνη του π. Ιωάννη Καλαΐδη”

/ Γνώμες

Εισήγηση π. Γερβασίου Ραπτόπουλου στην Ημερίδα προς τιμήν του πατρός Ιωάννου Καλαϊδη:

Για να ακούσετε αυτά τα λόγια τα οποία θα ειπωθούν για έναν σύγχρονο άγιο, έναν απλό χωρικό αρχικά, στο μικρό χωριό της Σιντικής που λέγεται Καμαρωτό και ο οποίος αργότερα, όταν η Εκκλησία τον έθεσε επί την λυχνίαν και φάνηκε η αρετή του και η αγιότητά του, τότε ομόρφυνε ο κόσμος. Γιατί τον κόσμο δεν τον ομορφαίνουν οι ωραίες, οι καλλονές, ούτε η σοφία. Τον κόσμο τον ομορφαίνουν μόνον οι άγιοι και παράδειγμα επίκαιρο είναι ο πάτερ Ιωάννης Καλαΐδης, ένας απλός ιερέας, δίχως πτυχία, δίχως περγαμηνές. Μα δεν χρειάζονται όλα αυτά. Δεν είναι απαραίτητα, θέλω να πω, για να αποδειχθεί ένας ιερέας αντάξιος των προσδοκιών της Μεγάλης Εκκλησίας του Χριστού και να αποδειχθεί ένα πρότυπο, υπόδειγμα ζωής εδώ κάτω στην γη.

Τον γνώρισα στο Καμαρωτό το 1969, όταν ο τότε Μητροπολίτης Σιδηροκάστρου, Ιωάννης, με όρισε, ως τακτικό ιεροκήρυκα της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος, να επιλέξω είκοσι κληρικούς για να καλύψουν όλα τα κενά της Ιεράς

Μητροπόλεως Σιδηροκάστρου. Ήρθαν κοντά μου, με επισκέφθηκαν άλλοι από μόνοι τους άλλοι γιατί εγώ τους ζήτησα, και μιλήσαμε σχετικά για το θέμα, με 300 περίπου υποψηφίους. Όλοι ήταν καλοί. Είχαν καλή προαίρεση, είχαν καλή διάθεση οι άνθρωποι, ήθελαν να γίνουν ιερείς, αλλά βλέπετε, υπάρχουν κωλύματα τα οποία όσο καλός και αν είσαι, όσο άγιος και αν είσαι, δεν μπορείς να γίνεις κληρικός. Από τους 300, ύστερα από αυστηρή εξέταση, πληροφορίες τις οποίες επέλεξα από τον τόπο της γεννήσεώς τους, και χρειάστηκε να ταξιδέψω σε μακρινές επαρχίες, να ‘ρθώ σε επικοινωνία με τον λαό και να με μιλήσουν για τον υποψήφιο που τους πρότεινα τι γνώμη έχουν. Πολλοί οι υποψήφιοι. Όλοι καλοί, όπως είπα. Κι εγώ, ανεπηρέαστος άκουγα, έκρινα ταπεινά, όπως μπορούσα να κρίνω, με συμφέροντα της Εκκλησίας του Χριστού και την σωτηρία των πιστών της Εκκλησίας, εκείνους που έπρεπε και μέσα από τους 300 επέλεξα, αυτούς μπόρεσα να επιλέξω, περίπου είκοσι υποψηφίους. Και από αυτούς πάλι την έσχατη στιγμή, όταν τους έθεσα κάτω από τον Εσταυρωμένο με την προτροπή μου να μην βλέπουν εμένα, αλλά να βλέπουν κατάματα τον Σωτήρα Χριστό Εσταυρωμένο, να απαντούν θετικά ή αρνητικά στα γνωστά ερωτήματα που τους έκανα πάντοτε. Ένας από αυτούς φάνηκε ειλικρινής, και μπράβο του, αναγνώρισε το λάθος και αποχώρησε από τους είκοσι.

Αν θέλουμε τώρα να επιλέξουμε τον καλύτερο, τον πρώτο ο οποίος με πήρε την καρδιά και το μυαλό και πήρε μια εξαιρετική θέση μέσα στην καρδιά, αυτός ήταν ο πατήρ Ιωάννης, ο κύριος Ιωάννης Καλαΐδης όταν τον επισκέφθηκα στο γενέθλιο χωριό του, το Καμαρωτό, και στην συνέχεια στο κελλί μου που ερχόταν τακτικά και μιλούσαμε. Ήταν ο άνθρωπος που, μόνο που τον έβλεπες, αναπαυόσουν. Φαίνεται η αγιότητα. Δεν κρύβεται, όσο να υποκριθούμε. Μπορεί για λίγο. Αλλά τελικά αποδεικνύεται ο πραγματικός άνθρωπος. Έτσι και ο πατήρ Ιωάννης, ο οποίος από την πρώτη στιγμή μέχρι την τελευταία στιγμή πριν από την χειροτονία του ήταν ο άνθρωπος ο οποίος πήρε μια θέση ιδιαίτερη μέσα στην καρδιά μου. Και πιστεύω και στην καρδιά του Χριστού μας. Είχε μια απλότητα, μεγάλη απλότητα, ένας χωρικός. Τίμιος, εργατικός, αγνός, άδολος, δεν είχε δόλο, δεν είχε πονηρία. Και φαίνονται αυτοί οι άνθρωποι. Μόνο που θα τους δεις. Λίγο από τα μάτια, λίγο από το πρόσωπο, λίγο από την όλη εμφάνιση σε μιλούν όλα αυτά. Ο Ιωάννης ήταν αυτός ο οποίος δεν άφησε μέσα μου ούτε την παραμικρή αμφιβολία ότι έπρεπε να γίνει ιερεύς. Και όλα αυτά γιατί ο Μητροπολίτης ο τότε, Ιωάννης, ανέθεσε σε μένα να επιλέξω είκοσι κληρικούς όχι μονάχα από την επαρχία του, Σιδηροκάστρου, αλλά από παντού, όπου κι αν εκδήλωναν την πρόθεσή τους να γίνουν κληρικοί.

Ο π. Ιωάννης φαινόταν, πώς να το κάνουμε, το χρυσάφι δεν κρύβεται. Βάλτε το μέσα στην λάσπη, βάλτε το μέσα όπου θέλετε, είναι χρυσάφι. Κάτι θα μαρτυρήσει, κάτι θα υποπέσει στην αντίληψή μας, όποια κι αν είναι. Όση γνώση κι αν έχουμε,

μικρή, μεγάλη ή μεγαλύτερη. Γνώρισα τον Ιωάννη, τον είδα, τον μίλησα. Μιλήσαμε πολλές φορές. Ήταν η παρέα μου, η συντροφιά μου. Χωρίς να θέλω, τον καλούσα κοντά μου για να περάσουμε ωραίες στιγμές, όμορφες στιγμές και ήταν ο κύριος Ιωάννης Καλαΐδης ένας αγρότης, ο οποίος εργαζόταν με όλη την τιμιότητά του και την καθαρότητά του στα χωράφια του Καμαρωτού. Δεν είχα καμιά αμφιβολία. Είχα πάρει οριστική απόφαση χωρίς να την ανακοινώνω, ότι ο Ιωάννης είναι ο πρώτος ιερεύς ο οποίος πρέπει να χειροτονηθεί. Και ακολουθούσαν οι άλλοι με επανειλημμένες συναντήσεις και στο κελλί μου και στο χωριό τους και στα γύρω χωριά. Ξέρετε, είναι πολύ δύσκολο να επιλέξεις για το ιερό θυσιαστήριο ιερέα, όχι για βασιλιά, όχι για πρωθυπουργό. Εκεί δεν θέλει πολλά πράγματα, ας βγει όποιος και να’ ναι. Άνθρωπος. Εδώ είναι ο ίδιος ο Θεός. Πρέπει ο άνθρωπος αυτός να έχει μέσα την σπίθα, την θεϊκή σπίθα. Για όλους, και για τους είκοσι, είχα αμφιβολίες μέχρι τελευταία στιγμή. Όταν όμως πέρασαν κάτω από τον Εσταυρωμένο, τότε έληξε για πάντα η κριτική, η κρίσις. Αυτοί που έμειναν, χειροτονήθηκαν.

Αλλά ο πατήρ Ιωάννης ήταν εκείνος ο απλούς, στον οποίον αναπαυόμουν. Πήγαινα και στο Νεοχώρι, όπου ήταν τα περισσότερα χρόνια λειτουργός του αγίου θυσιαστηρίου. Ερχόταν και σε μένα. Συναντιόμασταν. Μιλούσαμε. Ήταν χαρά να μιλάς με έναν άγιο. Μα θα πείτε: «Ήταν άγιος από την αρχή»; Και βέβαια ήταν. Άλλο να αποδειχθεί στο τέλος με διάφορα εξωτερικά χαρίσματα. Ήταν. Η αγιότητα είναι μέσα στην καρδιά και ακτινοβολεί στο πρόσωπο, στην ομιλία. Όταν μιλάς με κάποιον, όσο κι αν κρύβεται, ξέρεις ότι είναι λίγο υποκριτής σαν να είναι ψεύτης, σαν να μην μιλάει την αλήθεια. Όταν είναι άγιος, ανοίγουν τα μάτια σου, τον βλέπεις κατάματα, αναπαύεσαι και θέλεις να τον βλέπεις πάντα και να μιλάς πάντα. Κάτι μέσα σε τραβάει προς τα εκεί.

Ο Ιωάννης με πήρε την καρδιά από την πρώτη στιγμή μέχρι την τελευταία στιγμή. Έγινε ιερέας, έδωσα την συμμαρτυρία. Εγώ ήμουν εκείνος που ο Μητροπολίτης όρισε να δίδω την συμμαρτυρία ποιος θα γίνει ιερεύς, ή με έγγραφο το οποίο θα αποτελεί για μένα, για τον κάθε πνευματικό, που επιλέγει κάποιον κληρικό για το ιερό θυσιαστήριο είναι ένα δύσκολο πράγμα, χρειάζεται πολλή προσοχή και πολλή προσευχή. Ο αλάνθαστος οδηγός για κάθε υψηλό και ωραίο και θείο είναι το Πνεύμα το Άγιο. Και παρακαλούσα να ΄ρθεί και στην αθλιότητά μου, όπως την πιστεύω. Εσείς λέτε για κάθε ιερέα «ο άγιος». Καλά κάνετε και μας λέτε, να μας θυμίζετε ότι πρέπει να γίνουμε άγιοι. Είμαστε – δεν είμαστε, πρέπει να γίνουμε άγιοι. Αλλά δεν σημαίνει ότι και είμαστε την ώρα που μας το λέτε.

Ο Ιωάννης, η καλή μου παρέα, ο άνθρωπός μου, η ψυχή της καρδιάς μου ήταν για μένα ό,τι καλύτερο. Στον Δεσπότη κατέθεσα την καλύτερη μαρτυρία. Και ο Δεσπότης δεν είχε διαφορετική γνώμη, γιατί όσο κι αν εγώ ερευνούσα ρωτώντας

ανθρώπους που τον γνώριζαν να με πουν τον χαρακτήρα του, την ζωή του, και ο Δεσπότης με το βλέμμα του – επίσκοπος είναι, έχει Πνεύμα Άγιο – αναπαύτηκε στον π. Ιωάννη. Έτσι λοιπόν ήρθε η ώρα που τον χειροτόνησε με χαρά, με αναπαυμένη ψυχή και ο κύριος Ιωάννης Καλαΐδης είναι ο πάτερ Ιωάννης Καλαΐδης. Αρχικά πήγε σε δυο – τρία χωριά να καλύψει κενά για μικρό χρονικό διάστημα. Μετά θρονίστηκε, κατά κάποιον τρόπο, στο Νεοχώρι της Σιντικής, του Σιδηροκάστρου, όπου και εκοιμήθη. Και έφυγε για τον ουρανό, για τον οποίο και πέτυχε αυτό που πρέπει να πετύχουμε όλοι μας. Να γίνει ο κατάλληλος για τον ουρανό, να γίνει ουράνιος, να γίνει άγιος. Το πώς έγινε άγιος, το πόσο άγιος ήταν θα μας το πουν οι άλλοι ομιληταί. Εγώ απλώς ανέλαβα και αυτό με εδόθη να μιλήσω για την συμμαρτυρία, μια συμμαρτυρία με κλειστά τα μάτια υπέγραψα.

Αλλά δεν ήταν μόνο αυτό, ήταν αυτά που σας είπα. Ο Ιωάννης ήταν ομορφιά μές στην Εκκλησία του Χριστού, ο Ιωάννης ήταν διαμάντι πνευματικό. Απλός, απέριττος, δίχως τόνο, δίχως θόρυβο. Αν τον πρόσεχες, ένιωθες την αρετή του. Αν δεν τον πρόσεχες και προσπερνούσες, είδες έναν παπά, έναν ιερέα, και βλέπεις πολλούς τέτοιους, είμαστε πολλοί. Αυτός ήταν ο Ιωάννης.

Ευχαριστώ τον Θεό και τον άγιο Σιδηροκάστρου, τον τότε Ιωάννη, αιωνία του η μνήμη, ο οποίος ανεπιφύλακτα με ανέθεσε να επιλέξω από όλους τους υποψηφίους τον ανάλογο αριθμό για να καλύψουν αντίστοιχα ιερά κενά. Ο Ιωάννης δεν με ξέχασε. Και ο πατήρ Γερβάσιος δεν ξέχασε τον Ιωάννη. Μιλούσαμε τακτικά. Μάλιστα ήρθε μια φορά εκεί στην έδρα μου και συλλειτουργήσαμε, εγώ που υπέγραψα την συμμαρτυρία και ο Ιωάννης που ήταν ο ιερεύς του Νεοχωρίου. Συλλειτούργησα με την εσωτερική πληροφορία προσωπικά, προσωπική μου μαρτυρία, ότι συλλειτουργώ με έναν άγιο. Κι αυτό για μένα ήταν μεγάλη χαρά. Ήταν μια ευλογία στην όλη διακονία την οποία πρόσφερα στην Εκκλησία του Χριστού.

Εύχομαι ο πατήρ Ιωάννης, ο οποίος αναπαύεται στην βασιλεία του Χριστού μας, στα ουράνια σκηνώματα, «ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Πατρός ὅπου πολλαί μοναί εἰσι», στην ουράνια πολιτεία, στην ουράνια πόλη, από εκεί που είναι και βλέπει κατάματα τον Κύριο και ένας άγγελος άλλος, όπως μαζί με όλους τους αγγέλους υμνούν και δοξολογούν ακατάπαυστα την δόξα και τον αγιασμό και την θεότητα του Κυρίου μας Θεού. Αμήν.